

semineret, også par, der har været gift i mange år. Det er jo også sådan, at der er nogle par, hvor manden ikke kan levere donorsæden, og hvor barnet, hvis kvinden så bliver gravid, altså ingen mulighed for at finde ud af, hvem der er dets fædrene ophav.

Jeg vil godt spørge fru Else Theill Sørensen: Hvad er forskellen på et gift par, der bliver insemineret, og et par, som ikke er gift?

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Spørgsmålet er forstået. Jeg gav faktisk svaret. Det barn, der kommer til verden i et ægteskab eller i et ægteskabslignende parforhold mellem en kvinde og en mand, har ingen mulighed for, hvis det er sket ved insemination med donorsæd, at kende sin genetiske far, men hun eller han har, jeg ved ikke, om jeg kaldte det en social far.

Jeg har engang hørt et adopteret barn eller to i øvrigt sige: Jeg har to mødre. Jeg har min biologiske mor og så min rigtige mor.

Men det, som er væsentligt og den væsentlige forskel på de situationer, vi omtaler, er det der med hverken at have en biologisk eller en social far. Jeg kan ikke finde et bedre udtryk for det.

Margrete Auken (SF):

Ja, jeg har lovet min gruppe at styre mit satiriske talent. Det er ikke nemt, vil jeg godt sige, for jeg synes ikke, det er noget godt forslag. Jeg har sidet længe og spekuleret over, hvordan man kunne sikre insemination med andet end donorsæd. Vi kan vel lade være at spørge om det.

Jeg har også det problem, at det jo ville være fuldstændig grotesk, hvis vi forbød det, hvis vi fik gennemført det forslag her. Altså vi ville kriminalisere ud i steder, hvor det slet var til at have med at gøre.

Så uanset hvilken side man er på herinde, og hvad man måtte mene om det ene og om det andet, så kan det ikke lade sig gøre, det her. Det er altså for komisk.

En hvilken som helst kan foretage insemination, og der skal ikke andet til end varm sæd og så et pessar, eller hvad det nu er, man bruger for at føre det op. Og hvis det drejer sig om lesbiske kvinder, har de endda i reglen meget let ved at blive gravide. Så jeg synes, det er et meget dårligt forslag. Og der er enighed i SF om at afvise forslaget.

Så vil jeg sige – det er nogle bemærkninger, jeg yderligere vil føje til – at vi så ikke, uden at vi har haft en grundig diskussion i denne her omgang, med sikkerhed er enige om, hvad de følgende konklusioner vil blive. Så det, jeg kommer til at sige nu, bliver på egne og sandsynligvis mindretallet i SF's vegne.

Det har for os eller for mig – og så lad mig sige mig i den her sammenhæng – været afgørende, når vi har snakket videre om det, at hvis staten går ind og tager ansvar for børn, så skal vi sikre, at der på en eller anden måde er en far. Og jeg må tilstå, at jeg er stærkt i tvivl om – det er i forlængelse også af det spørgsmål, der blev stillet før om en social far – om man behøver at få det at vide, hvis der har været insemination i et parforhold.

Tidligere har jeg ment, at hvis der var en social far, var det uproblematisk, og det tror jeg nok jeg stadig væk mener, men jeg har været konfronteret med spørgsmålet, bl.a. i FN-angang, hvor UNICEF-repræsentanter gjorde opmærksom på, at Danmark havde et meget stort problem i forhold til FN's børnekonvention, fordi vi tillod anonym sæddonation. Og det gør altså indtryk på mig.

Og jeg har været ude for en anden, der sagde til mig, at det faktisk var lige så problematisk for et barn at få at vide, at det var blevet til på den her måde, senere i sit liv – altså ikke at have fået det at vide fra starten – som det har vist sig at være det for adoptionsbørn. Det er jo forbudt nu ikke at fortælle adoptionsbørn, at de er adoptionsbørn. Det har vist sig at være en lykkelig udvikling, at de skal have det at vide fra starten for ikke at få de traumer. Og det lytter jeg til.

Jeg synes egentlig, at jeg godt vil benytte lejligheden her til at spørge sundhedsministeren, om vi ikke kan få at vide, hvordan det er gået i Sverige. Jeg har også spurgt om det tidligere, når vi har haft sagen oppe, men ikke fået ordentlig klarhed over, hvordan udviklingen har været, hvor man har haft forbuddet mod anonym sæddonation i statens regi i mange år.

Jeg mener, at vi kan løse en del af problemerne ved at bryde donoranonymiteten, men det kan være, vi skaber andre problemer, og det synes jeg man skal tænke godt igennem i denne her sammenhæng.

Men hvad kvinderne selv gør på eget ansvar, om de vælger fru Storks kliniske metoder, hvor vi betragter alt det der med mænd som noget sundhedsfarligt, og at det er godt at være henne og blive godt undersøgt og tjekket, og hvor hun